

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jany Kajzrové a Mgr. Jana Podaného ve věci

žalobkyně: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 618 60 069,
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1,
zastoupena advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou,
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **P. B.**, narozen **...**,
bytem **...**

o zaplacení smluvního úroku,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 19.3.2019, č.j. 16 C 358/2018-52,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadené části výroku II. a ve výroku III. potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Mělníku rozsudkem ze dne 19.3.2019, č.j. 16 C 358/2018-52 (dále jen „rozsudek soudu prvního stupně“), uložil ve výroku I. žalovanému zaplatit žalobkyni částku 50 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 5.12.2018 do zaplacení, smluvní pokutu ve výši 998 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 5.12.2018 do zaplacení a smluvní pokutu ve výši 0,1 % denně z částky 50 000 Kč od 30.1.2018 do 5.12.2018, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Ve výroku II. pak v části, v níž se žalobkyně domáhala zaplacení

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kazetská

částky 12 497 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 5.12.2018 do zaplacení, částky 400 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 5.12.2018 do zaplacení, smluvní pokuty ve výši 0,1 % denně z částky 12 497 Kč od 30.1.2018 do 5.12.2018 a úroku za poskytnutí úvěru ve výši 102,66 % ročně z částky 50 000 Kč od 30.1.2018 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy úrok dosáhne částky 119 707 Kč, zamítl. O nákladech řízení rozhodl vzhledem k pouze částečnému úspěchu žalobkyně tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (výrok III.).

2. Soud prvního stupně věc posuzoval jednak za použití § 1798 an., § 1810 an., § 1820 an. a § 2395 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o.z.“ nebo „občanský zákoník“) a jednak za použití zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále též jen „zákon č. 257/2016 Sb.“). Při svém rozhodnutí vyšel ze zjištění, že mezi účastníky byla uzavřena dne 26.9.2017 smlouva o úvěru č. [REDAKCE] (dále jen „smlouva o úvěru“), na jejímž základě žalobkyně poskytla žalovanému, na účet uvedený ve smlouvě, bezúčelový úvěr ve výši 50 000 Kč, který se žalovaný zavázal splatit dle sjednaného splátkového kalendáře v 18 měsíčních splátkách ve výši 5 542 Kč splatných vždy nejpozději 22. dne každého kalendářního měsíce, počínaje dnem 22.11.2017. Celková částka, kterou měl žalovaný zaplatit, činila 99 756 Kč, úroková sazba 167,78 % p.a. pak byla dohodnuta jako pevná na celou dobu splácení úvěru (v žalobě označena jako efektivní úroková sazba ve výši 102,66 %). Žalovaný na poskytnutý úvěr nezaplatil žalobkyni podle jejího tvrzení ničeho, na její výzvy k úhradě dlužných splátek nereagoval, přičemž pro prodlení žalovaného dle jak 65 dní žalobkyně úvěr ke dni 28.1.2018 zesplatnila a vyzvala žalovaného k úhradě celé dlužné částky. Žalovaný nereagoval ani na předžalobní výzvu žalobkyně. Během řízení žalovaný nic netvrdil a ani jinak nevyšlo najevo, že by na dlužnou částku cokoli uhradil, nebo že by jeho dluh z titulu smlouvy o úvěru zanikl z jiného důvodu. Soud prvního stupně hodnotil ve smlouvě o úvěru sjednaný úrok ve výši 167,78 % p.a., běžící až do doby úplné úhrady jistiny úvěru, ujednání o náhradě účelně vynaložených nákladů ve výši 200 Kč za prodlení s úhradou každé jednotlivé splátky o délce 15 dnů, ujednání o smluvní pokutě ve výši 499 Kč za prodlení s úhradou kterékoliv splátky nebo její části o délce 30 dnů a ujednání o smluvní pokutě ve výši 0,1 % za každý den prodlení s úhradou dlužné nové jistiny úvěru, vzniklé za zesplatnění úvěru. Dle § 580 o. z. je právní jednání neplatné, které se přiči dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje. Týká-li se důvod neplatnosti jen takové části právního jednání, kterou lze od jeho ostatního obsahu oddělit, je neplatnou jen tato část, lze-li předpokládat, že by k právnímu jednání došlo i bez neplatné části, rozpoznala-li by strana neplatnost včas (§ 576 o. z.). Jelikož žalovaný povinnost vrátit poskytnutý spotřebitelský úvěr řádně a včas nesplnil, vznikl žalobkyni nárok na zaplacení nesplacené jistiny úvěru ve výši 50 000 Kč. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní na případnou úhradu dlužných částek bylo na žalovaném, ten však nic netvrdil ani neprokazoval. Důvodným shledal soud prvního stupně požadavek žalobkyně na zaplacení smluvní pokuty ve výši 0,1 % denně z nesplacené jistiny úvěru, a to s ohledem na dodržení nejvyšší možné výše uvedené v § 122 zákona č. 257/2016 Sb.. Rovněž má žalobkyně nárok na zaplacení úroku z prodlení z nesplacené jistiny úvěru a smluvní pokutu ve výši 998 Kč za období žalobou uplatněné. Co se týče nároku žalobkyně na zaplacení smluvního úroku přirostlého ke dni zesplatnění úvěru ve výši 12 497 Kč a smluvního úroku ve výši 102,66 % ročně z částky 50 000 Kč od 30.1.2018 do zaplacení, soud prvního stupně zamítl. Soudní praxe se ustálila v závěru, že hranice mravnosti smluvních úroků se pohybuje okolo trojnásobku obvyklé úrokové sazby uplatňované bankami. Vzhledem ke skutečnosti, že se dle měnových statistik v období uzavření smlouvy úrokové sazby pohybovaly v rozmezí 8,70 % až 9,46 % ročně, posoudil soud prvního stupně úrok sjednaný smlouvou jako zcela nepřiměřený, zjevně se přiči dobrým mravům a odpovídající pouze úrokům v lichevních smlouvách. Takovému ujednání nelze přiznat právní ochranu a je nutno jej posoudit dle § 588 o.z. jako absolutně neplatné, což nezpůsobuje neplatnost smlouvy jako celku. Soud prvního stupně připomněl, že dozví-li se v rámci provedeného dokazování o důvodu absolutní neplatnosti smluvního ujednání, přihlíží k této neplatnosti z úřední povinnosti. Uplatněný nárok na zákonný úrok z prodlení ze smluvního úroku přirostlého ke dni zesplatnění úvěru ve výši

12 497 Kč a nárok na smluvní pokutu ve výši 0,1 % denně z této částky, soud prvního stupně z důvodů shora uvedených rovněž zamítl. Jelikož pak při jednání žalobkyně na výzvu soudu neprokázala účelnost vynaložených nákladů a neunesla tak důkazní břemeno v tomto směru, soudu prvního stupně nezbylo nic jiného než i tuto část nároku zamítnout. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o.s.ř.“) za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., že žádný účastník nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěch stran soud prvního stupně zjistil vyčíslením veškerých požadovaných částek a dospěl tak k poměru 47,36 % vs. 52,64 %, což je v zásadě totéž.

3. Proti části zamítavého výroku II. a proti nákladovému výroku III. rozsudku soudu prvního stupně podala žalobkyně včasné odvolání. Svým odvoláním žalobkyně brojila jen proti zamítnuté části smluvního úroku - toliko v rozsahu, v němž jí soud prvního stupně nepřiznal částku 2 434,64 Kč (kapitalizovaný úrok do dne zesplatnění přepočítaný na 20 % p.a.) se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 5.12.2018 do zaplacení, a dále v rozsahu, v němž byl zamítnut sjednaný úrok, žalobkyně v odvolání požadovaný pouze ve výši 20 % ročně z částky 50 000 Kč od 30.1.2018 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy úrok dosáhne částky 119 707 Kč. Současne pak požadovala přiznání náhrady nákladů řízení v plné výši jak před soudem prvního stupně, tak před soudem odvolacím.
4. Ve zbývající zamítnuté části (tj. zamítnuté další částky na původně uplatněném smluvním úroku přirostlém k jistině do dne zesplatnění, nároků na smluvní pokuty, včetně paušální náhrady nákladů, rovněž posouzené soudem prvního stupně jako smluvní pokuta, a dalšího příslušenství s výjimkou v odvolání požadovaného sníženého úroku 20 % ročně, jenž dosud nebyl soudem prvního stupně přiznan) byl výrok II. rozsudku soudu prvního stupně, shodně jako výrok I. rozsudku soudu prvního stupně, jímž bylo částečně žalobě vyhověno, odvoláním nedotčen, a nabyl tak samostatně právní moci a není předmětem přezkumu odvolacím soudem (srov. § 206 o.s.ř.).
5. Žalobkyně má za to, že úrok byl sjednán v zákonných limitech a nebyl důvod ho ani částečně nepřiznat. Poukazovala na to, že sjednaná výše úroku 167,78 % ročně byla uváděna jako efektivní úroková sazba, které však odpovídá nominální úroková sazba 102,66 % ročně. Dále pak připomínala, že je nebankovním poskytovatelem úvěrů, kdy v těchto případech je běžná a spravedlivá vyšší úroková sazba než u úvěrů poskytovaných bankovními subjekty, a to z důvodu vyšší rizikovosti poskytování úvěrů. Zdůrazňovala zásadu pacta sunt servanda a zásadu in favorem negotii, kdy je preferován výklad smlouvy jako platné před výkladem zakládajícím neplatnost smlouvy. Dle žalobkyně, pokud by žalovanému sjednané podmínky nevyhovovaly, nemusel s žalobkyní danou smlouvu uzavírat. Dále poukazovala na § 1813 o. z., podle něhož se přiměřenost ceny plnění nepřezkoumává, pokud je sjednána jasným a srozumitelným způsobem. Tato podmínka byla dle žalobkyně splněna a úrok byl dle jejího názoru sjednán jasným způsobem. Pro případ, že by přesto měl soud za to, že výše úroku je otevřena přezkumu, měl v takovém případě dle žalobkyně postupovat za použití § 577 o.z. a modifikovat sjednaný úrok tak, aby odpovídal obvyklé výši úroků požadovaných nebankovními poskytovateli úvěrů. Na podporu svých názorů citovala z rozhodnutí Ústavního soudu a Vrchního soudu v Olomouci. Dále žalobkyně uvažovala o případném použití § 1793 o.z. o neúměrném zkrácení na souzenou věc, které však předpokládá, že se zkrácená strana svého práva dovolá, což se však v daném případě ze strany žalovaného nestalo. Přes svůj deklarovaný nesouhlas se závěry soudu o rozpornosti výše sjednaného úroku s dobrými mravy však nadále žalobkyně požadovala v odvolání již pouze přiznání úroku v rozsahu 20 % p.a. (tj. na místo původně žalobou požadované částky přirostlého úroku 12 497 Kč již jen 2 434,64 Kč a úrok 20 % ročně z částky 50 000 Kč od 30.1. 2018 do zaplacení).
6. Žalovaný se k odvolání žalobkyně nevyjádřil.
7. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je podáno včas, oprávněnou osobou a proti rozhodnutí soudu prvního stupně, proti kterému je odvolání přípustné, přezkoumal

v rozsahu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř., a shledal odvolání žalobkyně neopodstatněným.

8. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav věci o tom, že mezi žalobkyní a žalovaným byla uzavřena smlouva o úvěru, na základě níž byl žalovanému poskytnut úvěr ve výši 50 000 Kč, a to při sjednané úrokové sazbě 167,78 % p. a., která byla dohodnuta jako „pevná zápůjční úroková sazba na celou dobu splácení úvěru“. Žalovaný se zavázal poskytnutý úvěr splatit spolu se sjednaným úrokem v 18 měsíčních splátkách po 5 542 Kč, přičemž žalovaný neuhradil nic. Soud prvního stupně správně též věc posuzoval po právní stránce s ohledem na dobu uzavření předmětné úvěrové smlouvy za použití jednak občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. a jednak zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru. Nedostatek však odvolací soud spatřuje v tom, že se soud prvního stupně vůbec nezabýval problematikou úvěruschopnosti žalovaného a pouze konstatoval, že úvěrová smlouva byla uzavřena poté, co žalobkyně posoudila úvěruschopnost žalovaného.
9. Odvolací soud má za to, že obdobně jako za předchozí právní úpravy obsažené v zákoně č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, platné a účinné do 30. 11. 2016, rovněž i nyní za účinnosti zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, který byl správně v souzené věci s ohledem na dobu uzavření smlouvy použit, je na místě se z úřední povinnosti soudu (i bez námítky žalovaného) v případě spotřebitelské smlouvy o úvěru předně zabývat otázkou, zda ze strany žalobkyně jakožto poskytovatele úvěru byla před vlastním uzavřením smlouvy splněna její zákonná povinnost zkoumat s odbornou péčí úvěruschopnost spotřebitele – žalovaného.
10. V daném směru bylo odvolacím soudem po částečném zopakování a doplnění dokazování zjištěno, že žalobkyně provedla lustraci klienta týkající se případného insolvenčního řízení a výpis žalovaného v registrech SOLUS a nebankovního registru klientských informací (NRKI). Dle posledně uvedeného výpisu z nebankovního registru klientských informací činilo skóre žalovaného 234 bodů, tj. odpovídající kategorii I. (166-320), znamenající nízké body do interní Score Card a „vyšší riziko“, kdy bývá úvěr „výrazněji limitován“ vyšší vyplacené částky, případně zamítán (následující kategorie II. od 321 do 412 bodů, kategorie III. od 413 do 495 bodů a kategorie IV. od 496 bodů a více – čím vyšší skóre, tím lepší platební morálka v registru NRKI a vyšší pravděpodobnost splácení). Žalovaný měl tedy v uvedeném systému velmi nízké skóre, jedno z nejnižších. Žalobkyně netvrdila nic o zkoumání případných exekucí či insolvence na majetek žalovaného. Vedle toho žalobkyně v rámci daného zkoumání provedla hodnocení klienta dle údajů o příjmech a výdajích klienta. V tomto směru bylo v žalobkyní předložené formulářové listině nazvané HODNOCENÍ KLIENTA vyplněno, že pravidelný čistý měsíční příjem žalovaného činí 14 296 Kč, což odpovídá dokladům od zaměstnavatele. Žalobkyně předložila mzdový výměr, výplatní pásky žalovaného za měsíce červen – srpen 2017, pracovní smlouvu na dobu neurčitou ze dne 13.3.2017, kopie výpisů z elektronického bankovníctví (ale pouze ze dne 17.7.2017, popř. bez data), část výpisu z účtu žalovaného za dobu od 16.6.2017 do 20.6.2017 a kopii občanského průkazu žalovaného. Z fragmentu výpisu z účtu žalovaného přitom vyplývá, že žalovaný měl k 1.6.2017 zůstatek na účtu necelých 18 Kč, mzdu obdržel 16.6.2017 a jen za den 20.6.2017 odčerpal z účtu několika výběry celkem 14 100 Kč, tedy téměř celý měsíční příjem. Výdaje žalovaného byly v hodnotícím formuláři uvedeny částkou 3 410 Kč s poznámkou životní minimum, u druhé osoby v domácnosti byla uvedena nula, na spoření taktéž nula, ostatní (jako doprava, kurzy a záliby) také nula. Jiné výdaje také uvedeny nebyly. Dalšími výdaji měla být jen částka 1 000 Kč na bydlení „u rodičů“, což je ve zřejmém rozporu s údajem o neexistenci jiné osoby v domácnosti. Žalovaný byl dle vyplněných údajů svobodný, bezdětný, zaměstnáván u společnosti [REDAKCE]. Dle poznámky na dané listině „nebylo doloženo inkaso.“ Žádné jiné listiny označeny a předloženy na výzvu odvolacího soudu nebyly. Zejména tedy nebyly nijak doloženy ani ověřovány podstatné výdaje žalovaného.
11. Podle § 86 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše

spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr splácet. Podle § 86 odst. 2 věta první uvedeného zákona poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele splácet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu plnění dosavadních dluhů.

12. Podle § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčecí lhůtě běžící ode dne uzavření smlouvy. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.
13. Odvolací soud tak má s ohledem na popsany skutkový stav věci za to, že v daném případě nelze mít za splněnou povinnost žalobkyně řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací, resp. v daném případě i z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Daná povinnost posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr je citovaným zákonem ukládána poskytovateli (žalobkyni), a to pod sankcí neplatnosti smlouvy v případě, že tak poskytovatel neučiní. Úvěr má být navíc poskytnut jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že zde „nejsou důvodné pochybnosti“ o schopnosti spotřebitele splácet sjednané splátky. To nepochybně žalobkyně nesplnila a tomu odpovídá též výsledek splácení.
14. Shodná povinnost byla věřiteli ve spotřebitelských vztazích uložena i v předchozí právní úpravě obsažené v § 9 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30.11.2016. V právní praxi nebylo výraznějších pochyb o tom, že důsledkem nesplnění této povinnosti věřitele dle dřívějšího zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30.11.2016, byla absolutní neplatnost smlouvy. Ačkoli tento dřívější zákon o spotřebitelském úvěru výslovně nestanovil, že následkem porušení povinností podle § 9 odst. 1 tohoto zákona je absolutní neplatnost smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, bylo taktéž v mnoha rozhodnutích finančního arbitra opakovaně konstatováno, že tento výklad je z hlediska ochrany spotřebitele nutný a nasvědčuje mu i legislativní vývoj ochrany spotřebitele a samotné právní úpravy spotřebitelských úvěrů a jejich zprostředkování (viz např. nález finančního arbitra ze dne 20.3.2017, sp.zn. FA/4056/2017, FA/SU/374/2015, ze dne 23.7.2015, sp.zn. FA/7819/2015, FA/SU/208/2014, ze dne 28. 5. 2018, č.j. FA/SR/SU/1192/2017 – 20 aj.).
15. Pouze jazykový výklad nové právní úpravy účinné od 1.12.2016 a obsažené v § 86 a § 87 zákona č. 257/2016 Sb. by (zejména vzhledem k druhé větě odst. 1 § 87) mohl nasvědčovat, že touto změnou došlo ke změně zákonného důsledku porušení kontinuálně stanovené povinnosti poskytovatele úvěru v tom směru, že nově jím bude nikoli absolutní, ale pouhá relativní neplatnost dotčené smlouvy, kterou, jako takovou, by měl soud zkoumat pouze k námitce spotřebitele.
16. Při výkladu a aplikaci právních předpisů však nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ale je v něm třeba vždy nalézat i zásady uznávané demokratickými právními státy [srov. nález Ústavního soudu ze dne 7.5.2009, sp.zn. I. ÚS 523/07(N 113/53 SbNU 409)]. Mezi tyto náleží i zásada rovnosti a s ní související zásada ochrany slabší strany, jejímž projevem je i ochrana spotřebitele, vtělená do zvláštní úpravy spotřebitelských vztahů, která usměrňuje v oblasti soukromého práva uplatnění obecné zásady autonomie vůle. Nelze tedy, jak mj. poukazuje ve svém odvolání žalobkyně, vycházet pouze z toho, že žalovaný smlouvu uzavřel, a pokud mu podmínky smlouvy nevyhovovaly, nemusel ji s žalobkyní uzavírat. Nelze současně tolerovat systematické porušování či obcházení zákona ze strany

poskytovatelů jen s poukazem na zásadu pacta sunt servanda s tím, že spotřebitel přístup poskytovatele odsouhlasil. K výkladu právních norem Ústavní soud již v usnesení svého pléna ze dne 3.4.2007, sp.zn. Pl. ÚS 92/06, zdůraznil, že „[O]becný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku; povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad“ (srov. též nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96). Jinými slovy, soudy musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k nerozumným výsledkům, zakládajícím neodůvodněnou nerovnost mezi subjekty, je na místě použít další výkladové metody, jako je metoda výkladu systematického, logického, teleologického či historického, které by přiměřeně korigovaly interpretační výsledky plynoucí ze základního, nikoliv však jediného, výkladu jazykového.

17. Zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, jímž se v této věci právní vztahy řídí, vychází ze zásady rovnosti stran, kdy fakticky nerovné postavení spotřebitele ve vztahu s podnikatelem je dorovnáváno dotčenou právní úpravou směřující k vyvážení této faktické nerovnosti, projevující se ochranou slabší strany. Při jeho výkladu je třeba si uvědomit, že spotřebitel je skutečně slabší stranou, a je tak vůči poskytovateli při uzavírání smlouvy znevýhodněn. Nemá na rozdíl od poskytovatelů před uzavřením smlouvy znalost oboru, dostatek profesionálních zkušeností, právní poradenství, účinný marketing, ekonomickou sílu, nemá možnost stanovovat si smluvní podmínky, když smlouvy bývají uzavírány jako adhezní, apod. Současně již z podstaty věci si peněžní prostředky ze spotřebitelského úvěru nejčastěji obstarávají takové osoby, které volných peněžních prostředků zpravidla nemají mnoho nazbyt, nebo je dokonce zcela postrádají, a jejich cílem je úvěr (někdy za každou cenu) získat. Svou schopnost úvěr splácet pak subjektivně často přeceňují a naopak podceňují rizika s jeho vzetím spojená. Také proto je zákonem povinnost posoudit úvěruschopnost spotřebitele před uzavřením smlouvy ukládána nikoli spotřebiteli samotnému, ale poskytovateli, od něhož se očekává, že k tomuto přistoupí jakožto profesionál v daném oboru s náležitou odbornou péčí a objektivitou. Pro naznačené nerovné postavení smluvních stran je tedy na místě tuto nerovnováhu účinně v případě sporu vyvažovat. Relativní neplatnost jako následek porušení právní úpravy na ochranu spotřebitele toto účinné vyvažování znemožňuje, ba naopak by se v jejím důsledku stala pouze relativní i celá zákonem stanovená ochrana spotřebitele jako taková. Bez toho, aniž by soud sám ex offio mohl přihlídnout k tomu, zda poskytovatel dostal své zákonné povinnosti, či zda naopak nastaly zákonné důsledky jejího porušení v podobě neplatnosti smlouvy o spotřebitelském úvěru, je ochrana spotřebitele touto úpravou zamýšlená pouze iluzorní.
18. Tento náhled, odmítající relativní neplatnost jakožto nedostatečný nástroj ochrany spotřebitele, je dlouhodobě sdílen i judikaturou Ústavního soudu. Již v usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 9.2.2011, sp.zn. Pl. ÚS 1/10, bylo zdůrazněno, že koncepci relativní neplatnosti spotřebitelských smluv chápe Ústavní soud jako nesouladnou i s českým ústavním pořádkem, konkrétně s principy rovnosti, přiměřenosti a právní jistoty, která je neslučitelná s podstatou a účelem takové právní úpravy, jež má být projevem zásady ochrany fakticky slabší smluvní strany (spotřebitele), v soukromém právu korigující uplatnění zásady autonomie vůle (viz bod 41. citovaného rozhodnutí).
19. Odvolací soud má tak za to, že rovněž v případě ustanovení § 86 a 87 zákona č. 257/2016 Sb. by použití pouze gramatického výkladu, jenž by v případě porušení povinnosti poskytovatele úvěru zkoumat (posoudit) úvěruschopnost spotřebitele dovozoval pouhou relativní neplatnost následně uzavřené smlouvy, jednak znamenalo popření smyslu a účelu zákonné povinnosti zkoumání úvěruschopnosti vůbec, a jednak vedlo k výraznému snížení ochrany spotřebitele jako slabší strany, závislé nyní jen na jeho vlastní aktivitě. To ovšem nepochybně nebylo záměrem zákonodárce.

20. V důvodové zprávě k zákonu č. 257/2016 Sb. je v souvislosti s úpravou posuzování úvěruschopnosti uvedeno: „[s]tanoví se najisto, že věřitel smí poskytnout spotřebiteli spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud výsledek posouzení úvěruschopnosti napovídá, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet. Jedná se o posílení principu zodpovědného úvěrování a posílení ochrany spotřebitele před praktikami vyskytujícími se na úvěrovém trhu, kdy jsou úvěry poskytovány nikoli s cílem jejich splacení, nýbrž s cílem dosáhnout zisku realizací zajištění poskytnutého spotřebitelem, přičemž věřitel předem počítá s možností, že dlužník nebude pravděpodobně schopen poskytnutý úvěr splácet.“ Z povahy věci, a rovněž s přihlédnutím k citované důvodové zprávě, smyslem institutu posuzování úvěruschopnosti spotřebitele před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru je vyhnout se situacím, kdy by úvěr byl poskytnut i osobám, u nichž by bylo lze důvodně pochybovat o tom, že budou schopny úvěr splácet. Účelem této úpravy je tedy především předejít případnému nezvladatelnému zadlužování těch spotřebitelů, kteří by mohli skončit ve spirále dluhů, předlužení a insolvence se všemi negativními důsledky s tím spojenými, včetně pádu spotřebitele a všech osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů, jejich přechodu do šedé ekonomiky atd., jak se nezřídku u narůstajícího počtu dlužníků stává. V současné době jsou již nadto zřejmé negativní celospolečenské dopady ponechání vývoje spotřebitelských vztahů pouze na nikterak neomezené smluvní volnosti. Tyto celospolečenské souvislosti negativních sociálních důsledků předlužení spotřebitele s (prevenční) povinností posouzení úvěruschopnosti byly zmiňovány mj. i v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.7.2018, sp.zn. 33 Cdo 2178/2018. V uvedené právní úpravě se proto projevuje zájem na zachování veřejného pořádku, neboť uvedená pravidla a hodnoty jsou takového celospolečenského významu, že jejich porušení nelze akceptovat a právní jednání zjevně narušující veřejný pořádek má za následek jeho absolutní neplatnost, ke které soud přihlíží i bez námítky (§ 588 občanského zákoníku).
21. Pokud tedy záměrem zákonodárce v nové právní úpravě nebylo oslabení ochrany spotřebitele, ale naopak její posílení, není logický výklad změněné právní úpravy tak, že dosavadní následek neplnění povinnosti věřitele posoudit úvěruschopnost spotřebitele spočívající v absolutní neplatnosti smlouvy bude napříště posuzován již jen jako pouhá neplatnost relativní. Tento výklad činí ochranu spotřebitele podmíněnou vznesením námítky neplatnosti ze strany spotřebitele, čímž ji relativizuje a zjevně oslabuje. Není tak v souladu nejen s uvedeným smyslem a účelem dané úpravy, ale ani v souladu s výkladem historickým, beroucím v potaz zásady, standardy a trendy v ochraně spotřebitele, včetně soudní judikatury, ale naopak dosavadní vývoj v této oblasti práva vrací o mnoho let zpět.
22. Současně pokud má nová právní úprava za cíl „posílení principu zodpovědného úvěrování“, je zřejmé, že věřitel musí být touto úpravou dostatečně efektivně motivován k řádnému plnění svých povinností, a to případně i stanovením účinných sankcí. Pouhá relativní neplatnost (která s přihlédnutím ke své povaze nemusí být ani přes soudní projednání věci uplatněna a takto zohledněna), na rozdíl od neplatnosti absolutní, takovou účinnou sankcí zjevně být nemůže.
23. Odvolací soud připomíná, že české spotřebitelské právo je mimo jiné částečně transponovanou směrnicí č. 93/13/EHS a ve vztahu ke spotřebitelskému úvěru pak transponovanou směrnicí č. 2008/48/ES. Článek 8 směrnice č. 2008/48/ES ve svém odst. 1 stanoví, že členské státy zajistí, aby před uzavřením úvěrové smlouvy věřitel posoudil úvěruschopnost spotřebitele na základě dostatečných informací získaných „případně“ od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, na základě vyhledávání v příslušné databázi. Členské státy, jejichž právní předpisy vyžadují, aby věřitelé posoudili úvěruschopnost spotřebitelů na základě vyhledávání v příslušné databázi, mohou tento požadavek zachovat. Podle článku 23 uvedené směrnice členské státy stanoví pravidla pro sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá nezbytná opatření k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být „účinné, přiměřené a odrazující.“

24. Směrnice samy sice nemají tzv. přímý horizontální účinek, tedy textu směrnice se nelze ve vztahu mezi jednotlivci přímo dovolávat (viz např. rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-91/92, Faccini Dori, srov. též stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9.10.2013, sp.zn. Cpjn 200/2011, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 79/2013). Postulát o ochraně spotřebitele obsažený v dotčených směrniciích tak směřuje především k zákonodárci (aby správně provedl transpozici směrnice do národního práva), nicméně v rámci tzv. nepřímého účinku směrnic i k národním soudům a k jejich povinnosti volit v rámci národního práva ex offio eurokonformní výklad tak, aby uvedeného účelu bylo dosaženo (viz např. rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-106/89, Marleasing SA, ve vztahu k úvěrům pak ve věci C-377/14, Radlinger, nebo C-76/10, Pohotovost). Možnost, aby soud sám rozhodl o nepoužití ustanovení vnitrostátního práva, jež by bylo v rozporu s právem Evropských společenství (tedy i o případném rozhodnutí contra legem) byla připuštěna i v již zmíněném usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 9.2.2011, sp.zn. Pl. ÚS 1/10 (srov. bod 34., 35. uvedeného usnesení Ústavního soudu). Tehdy byla řešena právě otázka relativní neplatnosti, a to v § 55 odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění do 31.7.2010.
25. Výklad předmětného ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., stanovícího důsledky porušení povinnosti posoudit úvěruschopnost spotřebitele, aby respektoval smysl a účel daného ustanovení (teleologický výklad), kontinuitu (historický výklad) a dosavadní vývojové trendy v dané právní oblasti (výklad z judikatury), a aby se současně jednalo o výklad eurokonformní, tak nepřipouští, aby důsledkem uvedeného porušení povinnosti věřitele (poskytovatele úvěru) byla pouhá relativní neplatnost. Zákonem stanovenou neplatnost, k níž v důsledku daného porušení dochází, je nutno chápat jako absolutní, k níž musí soud přihlédnout již z úřední povinnosti.
26. Uvedené chápání důsledku dotčeného porušení povinnosti poskytovatele spotřebitelského úvěru vyplývá nadto i z podstaty a rozdílnosti institutu neplatnosti relativní na straně jedné a absolutní na straně druhé.
27. V souladu s ustanovením § 586 odst. 1 o.z. (v němž jsou upraveny následky relativní neplatnosti) je-li neplatnost právního jednání stanovena na ochranu zájmu určité osoby, může vznést námitku neplatnosti jen tato osoba. Podle odst. 2 citovaného ustanovení nenamítne-li oprávněná osoba neplatnost právního jednání, považuje se právní jednání za platné.
28. Naproti tomu podle ustanovení § 588 věty první o.z. (v němž jsou upraveny důsledky absolutní neplatnosti) soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičií dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek.
29. V případě dotčeného porušení povinnosti posouzení úvěruschopnosti spotřebitele není neplatnost za těchto okolností uzavřené úvěrové smlouvy stanovena jen na ochranu úvěru neschopného spotřebitele, a již z tohoto důvodu je nahlížení na smlouvu uzavřenou při porušení dané povinnosti jako pouze relativně neplatnou (ve smyslu citovaného § 586 o.z.) problematické. Stejnou (ne-li větší) měrou je tato neplatnost stanovena též na ochranu druhé smluvní strany, poskytovatele úvěru, v jehož zájmu bezesporu je, aby byl úvěr řádně splácen, aby tohoto byl zavázaný spotřebitel schopen. Řádné splnění povinnosti odborného posouzení úvěruschopnosti spotřebitele tak chrání i pozici samotných věřitelů, neboť snižuje riziko poskytovatelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve. Současně pak v neposlední řadě chrání i veškeré další potenciální věřitele úvěrovaného spotřebitele, včetně věřitelů nefinančních, před možným předlužením spotřebitele a jeho pádem do insolvence se všemi důsledky s tím souvisejícími, především pak omezením reálné možnosti uspokojení pohledávek případných dalších potenciálních věřitelů spotřebitele (viz též již shora zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.7.2018, sp.zn. 33 Cdo 2178/2018). Celospolečenský (veřejný) zájem na prevenci předlužování, jejímž prostředkem rovněž institut posuzování úvěruschopnosti je, byl zmíněn již shora.
30. Veřejnoprávní souvislosti porušení povinnosti poskytovatele úvěru dostatečně zjišťovat poměry spotřebitele (kdy se poskytovatel dopouští správního deliktu, pokud nepostupuje řádně) byly

nedávno připomenuty i v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26.2.2019, sp.zn. III. ÚS 4129/18. V uvedeném nálezu dokonce Ústavní soud při zdůrazněném významu a důležitosti předmětné povinnosti poskytovatele zabývat se úvěruschopností spotřebitele dospěl k závěru, že „[N]ezkoumá-li obecný soud, zda úvěrující při poskytnutí spotřebitelského úvěru prověřil schopnost úvěrovaného plánovaný úvěr splatit, zasáhne tím do základního práva spotřebitele na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“ Rovněž aktuální judikatura Ústavního soudu tak stojí na tom, že by obecné soudy „měly poskytovatele úvěrů vést ... k přesvědčivému zkoumání toho, zda (budoucí) dlužník nebude mít zjevný problém svůj úvěr splatit.“

31. Odvolací soud má tedy s ohledem na vše shora uvedené za to, že v § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb. stanovenou neplatnost smlouvy jakožto důsledek porušení povinnosti poskytovatele (řádně a s odbornou péčí) posoudit úvěruschopnost spotřebitele je nutno vykládat za použití § 588 o.z. jako neplatnost absolutní, když dané porušení povinnosti poskytovatele odporuje zákonu a současně (zejména pro uvedené širší možné dopady porušení této povinnosti) zjevně narušuje veřejný pořádek. Soud je proto povinen zabývat se uvedenou otázkou i bez návrhu žalovaného spotřebitele.
32. V souzené věci, jak bylo popsáno výše, žalobkyně svou povinnost posoudit úvěruschopnost žalovaného řádně nesplnila. Jak bylo odvolacím soudem zjištěno, žalobkyně si od žalovaného vyžádala informace a doklady týkající se pouze jeho příjmů, nicméně podstatné výdaje žalovaného nebyly nijak blíže zjišťovány a ověřovány. Součástí odborné péče poskytovatele úvěru je však i taková obezřetnost, která jej vede k nespolehání se jen na údaje tvrzené žadatelem o úvěr, ale i k prověření (požadavku na doložení) těchto tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, čj. 1 As 30/2015-39, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3225/2015, použitelný i za účinnosti zákona č. 257/2016 Sb.). Pouhé doplnění čísel do formuláře žalobkyně k hodnocení klienta, aniž je zřejmé, na základě čeho a jak byly tyto údaje získány, nelze považovat za zákonem vyžadované posouzení „na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací“. V souladu se shora citovaným § 86 odst. 2 zákon č. 257/2016 Sb. poskytovatel předmětné posouzení činí zejména na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele, a dále způsobu plnění dosavadních dluhů. K tomuto porovnání však reálně vzhledem k nedostatku jakýchkoli podkladů k výdajům žalovaného v daném případě nemohlo dojít.
33. Obezřetnost a důslednost žalobkyně při daném posuzování pak byla na místě i vzhledem k nereálným (smyšleným) údajům uvedeným ze strany žalovaného. U nákladů na stravu lze obecně vycházet z částky životního minima, to lze jen stěží žalobkyni vyčítat (toto prokazovat), nicméně výdaj určený na bydlení „u rodičů“ neodpovídá ani údajům o spolu žijících osobách, neodpovídá ani obvyklým výdajům na bydlení v České republice, a přesto nebyl nijak prověřován. V hodnocení klienta bylo uvedeno, že náklady bydlení činí 1 000 Kč. V poznámce bylo dokonce konstatováno: „inkaso nedoloženo.“ Přitom právě obvyklé náklady na bydlení (zahrnující náklady na elektřinu, vodu, plyn a další poplatky, hrazené zpravidla formou inkasa), popř. příspěvky na tyto náklady hrazené spolu žijící osobou, lze doložit poměrně snadno. Nelze uvěřit ani skutečnosti, že žalovaný nemá vůbec žádné výdaje na dopravu do zaměstnání. Nelze také uvěřit, že žalovaný nemá ani žádné jiné obvyklé výdaje (na volnočasové aktivity, na ošacení, komunikační prostředky atd.), stanovené alespoň racionálním odhadem. Žalobkyně si tedy vystačila jen s velmi nepravděpodobnými tvrzeními, navíc u osoby, která je podle již shora uvedených podkladů pro poskytnutí úvěru velmi riziková - má velmi nízké interní skóre NRKI, je bez úspor, bez použitelného zůstatku na účtu, s bleskovou spotřebou všech disponibilních prostředků během několika dnů).
34. Odvolací soud si je vědom toho, že předmětné ustanovení o povinnosti poskytovatele posoudit úvěruschopnost spotřebitele je normou s relativně neurčitou hypotézou a zákon již nestanoví taxativní výčet postupů, které musí být ze strany věřitele pro její naplnění provedeny. Odvolací soud si je taktéž vědom toho, že výklad dané normy by neměl vést k nereálným požadavkům kladeným na poskytovatele úvěrů a také na žadatele o ně v souvislosti s povinností zákonem

ukládanou. Nicméně, pokud má být zachován smysl a účel dané úpravy a alespoň elementární míra požadovaného odborného posouzení úvěruschopnosti, nelze přehlížet, že toto posouzení není možné bez reálného zjištění nejen příjmů a dosavadního dluhového zatížení klienta (zejména pak již ve fázi vymáhání či insolvence), ale také alespoň podstatných, zcela základních, pravidelných a nezbytných výdajů, které lze u každého spotřebitele zásadně očekávat. Takovými výdaji jsou především již zmíněné náklady na bydlení. Neověření uváděných výdajů působí účelově - snahou uvést v hodnocení pouze údaje, které povedou k formálnímu vykázání úvěruschopnosti spotřebitele, aniž by však byla patrná snaha o zjištění a posouzení reálné situace klienta.

35. V souzené věci tak lze uzavřít, že žalobkyně nesplnila svou povinnost stanovenou jí zákonem, posouzení úvěruschopnosti řádně neprovedla a toto proběhlo víceméně formálně, bez náležitých a dostatečných podkladů, s cílem pouze vykázat údaje, které měly (při zbežném a povrchním pohledu) nasvědčovat tomu, že úvěruschopnost spotřebitele zkoumána (s kladným výsledkem) byla. Důsledkem tohoto postupu a nesplnění zákonné povinnosti je absolutní neplatnost dotčené úvěrové smlouvy a v souladu s § 87 odst. 1 věta třetí zákona č. 257/2016 Sb. omezenost nároku žalobkyně vůči žalovanému na vrácení pouhého zůstatku jistiny spotřebitelského úvěru. Jistina pohledávky (zůstatek původního úvěru) již byla žalobkyni přiznána výrokem I. rozsudku soudu prvního stupně. Ostatní v odvolání uplatněné nároky nebyly shledány odvolacím soudem opodstatněnými, proto bylo odvolání žalobkyně proti části zamítavého výroku II. rozsudku soudu prvního stupně shledáno neopodstatněným a rozhodnutí soudu prvního stupně v této části věcně správným, byť z jiných důvodů. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v napadené části výroku II. podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.
36. Jakožto věcně správný pak byl podle § 219 o.s.ř. potvrzen i výrok III. o nákladech řízení, jež nebyly s ohledem na jen částečný úspěch žalobkyně uloženy (a přiznány) žádnému z účastníků podle § 142 odst. 2 o.s.ř.. Při posouzení úspěchu a neúspěchu je třeba vycházet nejen z jistiny pohledávky, z níž se obvykle vypočítává soudní poplatek a odměna advokáta, ale ze všech uplatněných nároků, tedy z celého předmětu řízení (srov. závěry nálezu Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 2717/08, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2585/2015 či 28 Cdo 3206/2016). K příslušenství jistiny pohledávky je třeba podle názoru odvolacího soudu přihlížet zejména v situaci, kdy tvoří významnou část či dokonce většinu uplatněných nároků, tak, aby i rozhodnutí o nákladech odráželo reálný ekonomický výsledek řízení. V daném případě je přitom patrné, že soud prvního stupně žalobě vyhověl co do nezaplaceného úvěru ve výši 50 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 5.12.2018 do zaplacení a se shora uvedenou smluvní pokutou. K zamítnutí žaloby naproti tomu došlo co do smluvního úroku ve výši 12 497 Kč a dále ve výši 102,66 % ročně z částky 50 000 Kč již od 30.1.2018 do zaplacení, což ke dni rozhodnutí soud prvního stupně již samo o sobě (i bez zamítnuté části smluvních pokut) významně přesahuje přiznanou částku 50 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení a přiznanou částí smluvních pokut. Úspěšnější z hlediska výsledku řízení byl tedy žalovaný. Tomu však v řízení podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, proto ani nebylo nutné zabývat se přesnou kapitalizací přiznaných a zamítnutých nároků ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně.
37. Pro úplnost odvolací soud dodává, že další argumentace obsažená v odvolání žalobkyně, vztahující se k otázce (ne)rozpornosti sjednaného úroku s dobrými mravy a s touto otázkou související úvahy žalobkyně o právním posouzení věci, byla odvolacím soudem shledána vzhledem ke shora popsanému důvodu absolutní neplatnosti předmětné úvěrové smlouvy již bezpředmětná a nadbytečná. Z uvedeného důvodu se proto pro stručnost touto argumentací více nezabýval. Lze však alespoň konstatovat, že žalobkyni požadovaný smluvní úrok přesahující 100 % ročně, považuje odvolací soud za zcela zjevně lichevní, stejně jako soud prvního stupně.
38. O náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem bylo rozhodnuto za použití § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když úspěšným účastníkem ve věci byl žalovaný, kterému však žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Mělníku.

Praha 18. července 2019

Mgr. Roman Fremr, v.r.
předseda senátu